

עֵתֶר | יג

לך אלי תשוקתי | תמוז תשע"ז

עורכים: אבישר וסיון הר-שפי

מיסודו של מבוע

מקימו ועורכו הראשון

יעקב אבן-חן ז"ל

כתב העת יצא לאור
בתמיכת מועצת הפיס לתרבות ולאמנות



עיצוב גרפי: מיכל קוטנר
עריכה לשונית וניקוד: כנרת עזריאל
אמנות מלווה: רחל קיציס
תמונת שער: כלניות בצנצנת, אקוורל, 50x40 ס"מ.

©
כל הזכויות שמורות

עתר
יוצא לאור על ידי עמותת מבוע

תמוז תשע"ז (2017)
כתובת המערכת: atar670@gmail.com

הפקה:
הוצאת מכללת הרצוג – תבונות
המכללה האקדמית הרצוג
אלון שבות 9043300
טל' 02-9937333
פקס' 02-9932796
דוא"ל: tvunot@herzog.ac.il

ISSN 0541-5829

סדר הדברים

7 בשער הגיליון

לך אלי תשוקתי

גאולה הודס-פלחן (ההכרה)

11 (מתחי היטב קשתך)

12 יומן אישי

14 ענת גנאור (נפשי נעה בערוצי זהב)

לבושי אלירז פרץ

15 דלת נעלמת

16 גדעון אלעזר עלילות יונה

21 יהונתן רוזנק (הדהוד)

22 רוז'ין

23 רות פוגלמן במחולי

24 אנא בכוח

25 אבישר הר-שפי עכשיו

26 כוסף

27 סיון הר-שפי חלישות דעת

29 מחזור משוגע

30 ואתה תאספני

מסכת הקדעים

אלי שטרן דירה בעליונים

33 הספק

34 (נשקף מן החלום)

(בוקר)

35 מחיצות קדושה

36 הילה שימלמן (איך מלמדים אהבה)

38 למה שקט

39 הלל תירוש בפאזל הזה

(בבר בשוק ראיתי שלט)

40 (במעמד הר סיני)

41 יאיר וכטל אל ונער

42 אהבת עולם אהבתי

43 יעקב עזריאל נעילה

45	חס, יותר חס	
47	נגוע	
49	סימני דופק	מוריה אשכנזי-רוזנבלום
50	(במקום להתפלל הייתי)	
51	ראיתי סוסים	
52	(אלהא דרבי מאיר ענני)	רננה אייזנברג
	יש לי בית ריק	יעל אייזנברג
53	שיחות עם הילדה	
	לתכנן את השבת	
54	לא שיקרתי כשבכיתי	
56	תפילת הדרך	יונת למברגר
		תפילה מקומית
	תפר	רות נצר
59	לקראת	
	תפילה מקומית	סבינה מסג
60	(פתאום הזמן־החץ)	
	שחייה	
61	קבלה	
63	פתיחה	גרשון אחיה גנז
64	קריעה	אפרת ביגמן
65	גלבוע	
		תפילה זכה לימות השנה
69	ימים בלי אלוהים	נימרוד כהן
70	ברכת כוהנים	
71	ערב שבת	
72	אתה ועני	שפי רוזנצוויג
73	תפילה זכה לימות השנה	
75	לא יכולתי לדבר אתך	ברק ברנר
76	(מחוץ לחלון שבועות)	
77	(בבית פנימה)	
78	קליפות	אפרת קוזין
80	אמונתך בלילות	
81	דקות ארוכות	עמיר עקיבא סגל
82	לפני לידה	
83	(גם אז הייתי אני)	דרור מזרחי

84	בשירה זה כאילו לא	
	משאת נפש	ענת גנאור
85	התעוררות	
86	ראש השנה תשע"ז	
87	מעגל	יואב שפיז
88	עמוס	צחי כהן
89	עזרה	הדסה ליבסקינד
90	שני אחים וחורבן	
91	התפלל עליי (סיפור)	שמואל ריינר
94	(על מה שסלחתני)	יוסי סוויד
95	(ואולי הספר הזה נגוע בווירוס)	
96	פרק שירה אולימפית	
97	על אודות האמנות המלווה	

בשער הגיליון

"לך אלי תשוקתי. בך חשקי ואהבתי.
לך לבי וכליותי. לך רוחי ונשמת.
לך ידי לך רגלי. וממך היא תכונתי.
לך עצמי לך דמי. ועורי עם גותי"

(ר' אברהם אבן עזרא)

בשקד - מה עומד בשקד?

האין.

האין עומד בשקד.

עומד ועומד.

באין - מי עומד שם? המלך.

עומד שם המלך, המלך.

עומד ועומד.

(פאול צלאן, מתוך: מנדורלה, תרגם שמעון זנדנבנק)

בגיליון זה שירים הנעים על הסולם שבין ארץ ושמים, והעוקבים אחר
תנועות הנפש, לעתים עדינות ולעתים עזות, המצטיירות במרחב הזה.
ניתן למצוא בהן את הכמיהה, את המענה כ"פרא מעופם של נתני אור
המדפקים על השער הנטוש", או את חוסר המענה: "ודפקנו שוב ושוב
על דלתותיך / לא פתחת / לעזאזל"; את הזעקה "אלהא דרבי מאיר
ענני, / שאני ספינה מטרפת בים"; את השאלות הנוקבות: "איך מלמדים
אהבה / תחת מסמכי האשמונו בגדנו / תחת על המצוות ... / ובין
סופות האמת והצדק"; ואף את הריב: "אני מתופח עם הפסוקים / עושה
תפילתי קטטה / ביני ובינך / ואל תביא בית דין שישפט בינינו / אלא
חבק אותי עכשו".

ישנם זמנים בהם "אלוהים ואני משוטטים בדרכים / מתבוננים,
מתערבבים, / יודעים ולא יודעים", וישנם "ימים בלי אלוהים / כמו
ספר פתוח / מלים זרות / בלי להתפלל / בלי לבקש על אחרים / בלי
להגיד את השם המפֹרש" ואז התהיות: "השער ננעל - / או שמא / אני
נועל אותו מחוץ לחי".

לך אלי תשוקתי - בימי קרבה, בשבת, אך יש ו"חברתי תפלה זכה
משלי / לסתם יום של חל / תשוקה לאל ברגע לא קדוש / ולא נעלה".
ויש כאן אף הרבה מן האנושי שאל מול ה"לך אלי": "אבל האנושיות

הַזֹּאת שֶׁנִּפְתְּחָהּ בִּי / לְצַעֵד לְפָנֶיךָ / בְּאַלְפֵי מַלְאִים / וְשִׁתִּיקָה וּבִשָּׁר / לְגִלּוֹת
פָּנֶיךָ".

שני המכחולים הצובעים את הגליון – זה האלוהי וזה האנושי, נפרדים
ומתערבלים, מציירים אותו בצורות מרהיבות וגוונים גוונים, הנה הם
לפניכם.

לך אלי תשוקתי



גאולה הודס-פלחן

*

הַהִכָּרָה
מִדַּקְקֶת וְהוֹלֶכֶת
אֶתָּה
לְבֶן וְעָלוּם
כְּתֵב אוֹתִי
עַל מֵים חַיִּים,
כִּי צִמְאֹתִי
כִּי צִמְאֹתִי

*

מִתַּחֲי הֵיטֵב קִשְׁתְּךָ,
צָדָה וְנִצְוֹדָה!
עוֹלָה עַל גְּדוֹתַי הַשְּׂכוּת,
וְחַיּוֹת פָּרָא
שׁוֹעֲטוֹת אֶל יַעַר מְלִים.
הֶרֶד וְהַמִּסָּר
נִכְבָּשׁ מִפְּנִיָּהּ,
אֵף אִם הוּא פּוֹעֵם
בֵּין צְלֻעוֹתֶיהֶן –
צְלֻעוֹתֶיהֶן.

יומן אישי

רק קמציץ מן
החֶשֶׁכָה
וּכְבֶּר –
פָּרָא
מְעוֹפָם
שֶׁל נִתְּנֵי אֹר
הַמִּדְּפָקִים
עַל הַשַּׁעַר הַנָּטוּשׁ



שקדייה באפרת, פורים קטן תשע"ו, אקוורל, 40x50 ס"מ.

ענת גנאור

*

נפשי נעה בערוצי זהב שהשאיר השטפון
 על הצחיחות זרועת האבנים.
 עפה אני, לא בחלום, במרחבי הרוח
 אל גלגל השמש הרועד.
 עפה מעל הגבעות ואני ערה.
 יושבת על האדמה ועפה.
 בין עפיוף לעפיוף ברמז דקיק
 עולה האחדות מן הארץ,
 בין פרט לפרט,
 ברוח שבין המלים, בחלל שבין התאים
 כהרף עין המבצבצת.
 אני קירות הבאר
 וסוד היותי מפכה ועולה
 מעמק העכירות,
 דרך צלילות המים העליונים
 משתקפת.

המים לוחשים, הגחלים לוחשות, הרוח לוחשת
 וגם האדמה.
 במדה מסימת אני נושאת את האינסוף
 במדה מסימת יצאתי מהמשחק,
 במדה מסימת הפכתי מאוד צעירה
 ובמדה מסימת ידוע לי שכל אשר אני מחפשת ישנו
 ושהאדמה אשר עליה אני עומדת אדמת קדש היא.

יציאת נובמבר 2016

אלירז פרץ | לבושי

בְּכָל פֶּעַם שֶׁלְבוּשִׁי פּוֹגֵשׁ בְּלְבוּשְׁךָ
תְּפוּרֵי מְזֻמְרִים
עַד שֶׁכִּפְתּוּרֵי דְאֶגְתִּי
עוֹמְדִים וּתְלוּיִים,
עוֹד רָגַע וַיִּשְׁלִיכוּ עֲצָמָם
בִּיסִינוּ תְּפוּחִים אֶהָבָה

"על משכבי בלילות בקשתני את שאֶהָבָה נִפְשִׁי
בְּקִשְׁתִּיו וְלֹא מִצְאֵתִיו" (שיר השירים ג', א)

דלת נעלמת

צְרִיבַת שְׂרָעָפִי
נִדְנָוִדִים לִילוֹתִי
וְדִלּוּגִי לְדִלָּת
פְּתוּחָה נֶעְלָמָת

בִּיתוּמָה יִלְדוּתָהּ לֹא יִדְעָה אִמָּה
כְּעֵין סוּמְאָה אֶבְדָּה בְּבִתָּה
כְּמִרְרוֹת יִלְדָּה בְּצַעֲוֻקִי אֶהָבָתָה
גִּלְגּוּלֵי פְסִילִים מְקַטְרִים שְׁאֵתָה.

גדעון אלעזר | עלילות יונה

טריסטאן דה קונה¹

I

הכלא הזה ייעלם פתאום
הוא יתפוגג אל תוך חלקיקי האבק באלומות האור
הוא יזרום מכאן, אל הוואדי הזה
ואל כל הוואדיות
הוא יבלע, בשלמותו
באפלת היס.
אנחנו עוד ננוע בחופשיות בין השדות
נטמין את פנינו באדמה
המסכים הגדולים ביותר
יהיו לנו לשולחנות, מחזיקי נרות
עוד נתבונן בפליאה בחלקותה של הזכוכית השחורה
הרגליים יעתרו סוף סוף
כמו ביום השלג, נרוץ, באוויר הקר
ולאף אחד לא יהיה אכפת, איך קראנו לו פעם,
לכלא הזה שלנו.
הוא וזיכרוננו, יישטפו באלפי נהרות.

כשנעלה מכאן ההרה,
נפתח את הדלת
ולא נסגור אותה עוד.
נפתח
ולא
נסגור
עוד.

00S/ 12°18'43W°37'04 .I



ים אשדוד, קין תשע"ד, אקוורל, 50x40 ס"מ.

2.

האם ניסוג בבהלה, בשאט נפש
אל מעבה האדמה?
או שנעמוד להתבונן בהריסות
(והצער יהפוך אט אט לפליאה גדולה)
או שאולי נסתובב כאן שיכורים
זיכרונות יישרו מחיקנו
כספרי מינים

על דרך המלך, בין אושא לפקיעין
(למעדווידקא, לח'אנבאליק, לאל דוראדו)
האוקיינוס יבוא וילחך את כפות רגליי

את העבר המתקתק נצעיד ברחובות העיר
אל כיכר הגרדום
ונוציא אותו להורג, שוב ושוב
כל אותו החורף

3

לא, לא אבוא אתכם אל ההר הטוב.
פניי לים,
לא אוכל היום להשתחוות
בפישוט ידיים ורגליים, ולשמוע
את השם היוצא מפי כהן גדול בטהרה,
אני יורד לנמל, לעמוד זקוף אל החרטום
לא אוכל לסבול עוד את מראה האדמה,
עד שאגיע לטריסטאן דה קונה.

4

מי יאיר את שמי הלילה,
בדרך להר הגעש הישן והכבוי,
לטריסטאן דה קונה?
אבוא להסתתר, במיטתי, המיטלטלת על פני המים

5

בצעירותי, אהבתי את תנועת המכונות
את מפרקי הברזל המדויקים,
מבושתי, לבי יצא אליהן, אל המכונות
ולא רציתי להשאיר אבן על אבן
הייתי חלש ודק אבל ציפיתי לראות
איך הכול – בבת אחת – כהרף עין

זאת הפעם, אני יודע, לא יתקעו בשופרות
איש איש ייגש בדממה אל חומות העיר, בידיו הערומות,
לחלץ אבנים ולהוציאן
אל מקום טמא.

6

מן היבשת ההיא נותר רק הר אחד
פסגה אחת בודדה ונידחת,
איש במקומותינו לא זוכר אותה
את טריסטאן דה קונה, והיבשת לא תיגלה עוד

אבל אני יודע שלא אל המערה נאספות הנשמות
לא בהרינו השער הקדוש

אני יודע שגופי מן החול הזה,
שעצמותיי, עצי החורש הלחים
היטב אני יודע
שאני המים הזורם עתה בנהרות
אל האדמה הזו ממש, ארד,
בדיוק כפי שעליתי

האוקיינוס האפור, הר הגעש ולועו האינסופי –
אלפי מילין מעל לים אעבור
אל חוף אחר וזר
בדרכי השמימה

7

ובבואי אל ההר הטוב
אזנק אל השיתין
מטה-מטה ארד אל האדמה החמה
אל הלב המותך
עד אשר אבוא אל המנוחה
ואל הנחלה
אל טריסטאן דה קונה

8

מניין לך שתצליח לחצות את הים הזה ואת זה שאחריו
שתגיע ללב האוקיינוס, בזכות נשימותיך
הרי רק המרחק מן המקום שבו אתה יושב לשער הראשון
רחב כגלגל הירח
כקסולו של אביך הקדמון
והשבילים אין ספור, והרקיעים, והגלים
ככוכבי השמים
ומי ינחך בדרך –

האם תזהה אותו?
אותו, אותו בלבד, מבין כל איי הים?
ואתה באמצע שנתך השלושים ושמונה
עדיין, רכון על המפות, מותח, קו לקו
זעיר פה, זעיר שם.

יהונתן רוזנק

*

הדהוד
שופר גן עדן עליון
של משיח
לפי תמו
מתהלך עירם בגן לעת ערב
בטרם ידע אשה
מה היא
הגיע חרש לאזני
עבר בי כצל סבין חדר בלבי
הרעיד כל עצמותי
תאמרנה

והשאיר רשימת טעם הנצח
בלשוני המחספס

רוז'ין

בְּשִׁלְגִמְתִּי לְאֵט
בְּבִגְדֵי הָרוֹז'יִן מְלֻכּוֹתִיִּים שְׁלִי
וְחִיוֹךְ עֲדִין לְמוֹל פָּנָיו
אָמַר לִי הָרֵב הִיפָּה גַם בֵּן
שְׁסֻטְרִילִיּוֹת זְהִירָה
וְדְבוּר עֲדִין מְלֻכּוֹתִי, כְּמוֹ שֶׁלֶךְ
הֵן מִדּוֹת נְאוֹת לְמִי שֶׁמְשִׁים עֲצָמוֹ שִׁירִים
וְיֹדֵעַ לְהִתְלַכֵּךְ בְּהֶגֶן
כְּמוֹ בְּעֵטְלָעַר
וְאַתָּה...
וְלֹא הוֹסִיף.
וְאֲנִי לְגִמְתִּי עוֹד וְחִיכָתִי שְׁנִית
(כְּמוֹ אִידִיוֹט שֶׁמִּנְסָה לְהִסְתִּיר אֶת הַגְּלוּי מִמֶּלֶא)
וְכָל כֵּךְ רָצִיתִי לִפְרֹץ בְּ... אוֹ לְשַׁפֵּךְ אֶת...
וְלְהִכְתִּים אֶת בִּגְדֵי הָרוֹז'יִן בְּהֶגֶן
בְּאַמָּת
אֲבָל כְּלוּם לֹא נִשְׁפָּךְ,
כִּי הוּא צֹדֵק
שֶׁאֲנִי...

רות פוגלמן | במחולי

I

מִלְכִּי וְאֱלֹהֵי

בְּמַחֲוִי

רְפָאתַי

בְּמַחֲוִי

סִלְחָתְ לִי

רוֹמְמַתַּי

וְשִׁנִּיתַי

בְּמַחֲוִי

רְקִדָּתְ

חִבְקַתַּי

וּבְרֵאתַי מִחֲדָשׁ

רוֹקְנַתַּי

וּמְלֵאתַי

בְּקִדְשֶׁךָ וְאַהֲבָתֶךָ.

אנא בכוח

כָּל מְלָה
שֶׁשָּׁרוּ שִׁבְעַת פְּעָמִים
מוֹשִׁיטָה וְרוֹעוֹתֶיהָ, יָדֶיהָ, אֲצָבְעוֹתֶיהָ,
נִכְנָסֶת עֵמֶק בְּתוֹכָהּ
פוֹרְצַת אֶת לִבָּהּ
פוֹתַחַת אֶת בְּאֵר דְּמָעוֹתֶיהָ
וְעֵינֶיהָ נִהְרָה עוֹלָה עַל גְּדוֹתֶיהָ.

אבישר הר־שפי | עכשיו

נזכר נְעוּרֵי
נִסְתַּר בַּמִּדְרָגוֹת אֶתְךָ
בְּלִי דִין וְחֶשְׁבוֹן
מִלְבָּדְךָ

מול הַסְּפָרִים בְּלִילוֹת אֵלּוּל
בְּשַׁעֲמֶךָ הַחוּלָה מְנַצֵּץ
אֶתְּהָ יָם שֶׁנִּפְתַּח
אֶתְּהָ צוּרֵי

וְאֲנִי אוֹחֶז
בְּאוֹתִיוֹתֶיךָ
בְּגוֹיֶיךָ
בְּךָ
רְנָנִים רְנָנִים בִּי
שָׁלוֹם לְבֶן דוּדִי

אֲנִי קוֹרֵא לְךָ עֲכָשׁוּ
מִחֲרָפֵי הַתֵּרִיס

בוסף

לר' דוד בוזגלו

הַיָּם בְּשִׁיר יְדִידוֹת עַל תְּכוּלוֹ
נִשְׁאַדָּה בְּגִלְיַמַּת בּוּץ עַל שְׂרָשָׁיו דְּגִיגִים זָהָב
הַטִּילָה אֶאֱרָעָא יִשְׂרָאֵל
שְׂכִינְתָּא בְּעַפְרָא

בֵּין בְּתֵי הַשְּׂכּוּנִים אֶתְּנָה נִשָּׂא כְּבֻקָּשׁוֹת
כְּפֶאֱר
צָלִיל עֲרָבִים אֲנִדְלוֹס

בֵּינֹת צְרִיבוֹת הַחוּל, הַכְּלָמָה
גַּעְגּוּעַ
שִׁיר
צִיּוֹן

סיון הר־שפי | חלישות דעת

מיהו אתה שְׁאֲנִי
אוֹהֶבֶת בְּבִלִי דַעַת
כְּעֹרֶת - בָּאִין לִי דְיוֹקְנֶךָ
כְּחֶרֶשֶׁת - מַעֲוֹלִם לֹא שְׁמַעְתִּיךָ
כְּמִשְׁגָּעַת - הַמְדָּמָה לְשִׁמְעַת וְלִרְאוֹת אוֹתְךָ
בְּכֹל.

מיהו אֶהוּבִי הַמַּחְלִיף שְׁמוֹתָיו
כְּפֹשֶׁעַ נִמְלֵט
מְדוּר לְדוּר
שֶׁהַעֲוֹלִם עוֹרֵךְ לוֹ מִשְׁפָּט שָׁדָה
וּפֹסֵק כִּי גֵרֶשׁ שְׁכִינָתוֹ
וְרֹצֵחַ בָּנָיו
שֶׁהַעֲוֹלִם מְסִיר מַעְלָיו אֶת כְּתָרוֹ
מִבָּיִת הוֹצֵאָה לְעוֹרֵג
וְתוֹלָה אוֹתוֹ
עַל בְּלִי מָה?
שְׁאֲנִי מוֹסִיפָה חֲטָא עַל פֶּשַׁע לְאַהֲבָה
אַהֲבָה בְּזוּיָה
אוֹתְךָ כְּפִי שְׁאֵתָה
מִבְּלִי לְדַעַת מִי, אוֹ מָה לוֹמֵר לְהַגְנֶתְךָ
מִלְּבַד שְׁאֲנִי כּוֹאוֹהֶבֶת
כֹּאֵם אֶת בְּנֵה הַסּוֹרֵר
וְהִרְנִי מַחֲכָה לָךְ עַד יוֹם מוֹתִי,
שְׁתָּשׁוּב.

מִי אַתָּה אֶהוּבִי הַחֲשׁוֹב לִי מְגוּפִי
שְׁאֲנִי לִי מִבְּלַעֲדִיךָ
חַיִּים שְׁלִי, יָדִי בְּעֶרְפֶּל שׁוֹמְטוֹת צוּרוֹת
שֶׁל גּוֹף שְׁאֲנִי לְתֹאֲרוֹ,
בְּלִטּוֹף שְׁכָנְגָד כּוֹוֹן הַמְּשִׁיכָה.
מִיָּהוּ הַהוּא, שֶׁהַעֲוֹלִם מְכַנְּהוּ הוּא
כְּנוֹשֵׁף מִמֶּנּוּ וְהִלָּאָה, וְלִמְעֵלָה
וְשָׁב וְקוֹשֵׁר לוֹ כְּתָרִים רְחוּקִים, הוּא
אַתָּה שְׁאֲנִי
בְּכַנְנוֹי חֶבֶה מְקַטִּינָה, מְקַרְבֶּת: אַתָּה, אֲנִי

גם יבוזו לי, מי את
שתאהביו
שתדמיו
שתנמיכיו
אניו, אניו, אניו.
ואשאל כהד רפה, מי אני
אהובי שאיני
מי אתה?

מחזר משוגע

כְּמָה אֶלְפֵי חֲרָצִיּוֹת וְחֲרָדִלִים זֹהָרִים
הַנֶּחֱתָ עֲבוּרָנוּ עַל סֶף הַבֶּקָר
לְתַנּוֹת

אֵיזוֹ כְּתֻבָּת כּוֹכְבִים נוֹצֶצֶת, עֲצוּמָה, רִסְסֶת
בְּשָׁמִי הַלֵּילָה לְהֶאֱמִינָךְ

וְכֵמָה כְּאֵבִי לֵב בְּתוֹךְ



שקדייה בדרך האבות, אדר תשע"ו, אקוורל, 40x50 ס"מ.

ואתה תאספני

כמו טרמפיסטית שמתאהבת בנהג,
גם אני רוצה לעלות
ואף פעם לא לרדת.
אבל אתה, בחסדך, מוריד אותי
במקומות מדיקים
כדי לשוב ולאסוף אותי אחרת:
דרוכת-געגועים, מכונת יותר אל היער,
ענוה יותר באהבתי.

הבחור שירד באמצע שיחה, אמר לנהג –
אני מפסיד את התשובה,
אשאר עם השאלות.
רבים עמדו אתו בתחנה ואותו
זקוקים לשיחה חדשה שתקח אותם
לירושלים.

גם אני עומדת עכשיו בשולים
מאותתת לך בימיני:
אם לא אעלה –

מסכת הקרעים



אלי שטרן | דירה בעליונים

הכל מתאווים
קירות אבן וספה
ואני די לי דירה בעליונים
די לי בשפה --
אין בי צורת מטבע
ולא דמות הגוף
רק כסף
מנודה של אש
בית מקדש שלמעלה
ומסכת הקרעים

*

הספק

הספק גימטריה עמלק אבל אצלי הוא כדור-אש בועט בבטן,
דוחף ברשף קטרים עמוסים קרונות אחוזה פליטי אור קפאון, מסיע
אותי אל הפריפריות מחוזות הגבול דמדומי עולמות, שוטף אותי
בנהרות המלח השורפים המצמיחים ישועה בשרפתם, עוטף אותי
בעגול של רחם ואיל תערג וצמאון לאל חי ---

*

נִשְׁקָף מִן הַחֲלוֹם
מִבְּעַד זְכוּכִית הַפֶּחַד
נִכְרָךְ מִן הַסֶּבֶךְ
מִדָּם הַיּוֹקֵד הָאֵדוֹמִי
וּמֵאִשָּׁה אֲשֶׁר נָתַתְּ עִמָּדִי
שֶׁכֶּר חֶלְקִיק רְסִיס אֱלֹהִי
קְבוּר בְּעֲנוּרוֹת
בְּמִשְׁעוּלֵי הַכֶּרֶךְ
וְעַז לֹא בָדָה
וְרִגְלָיו בְּמִהְפֶּה
וְטוֹב לֹא שָׁכַךְ

•

בְּקֶרֶךְ
שֶׁמֶרְקֵן כָּל כֶּךְ מִמַּחֲשָׁבוֹת
פְּנוּי מַעֲטִיפָה תַּאֲוָרֶטִית מִמְתִּיקָה
מִסְבִּירָה פָּנִים אֶפּוֹלוֹגֵטִית מְחִיכֶת לְהִקְיֵא
רַק הַגּוֹיף נִשְׁאָר לְזַעֵק עֲצֻמוֹ מִכָּל פֶּנֶה
נִסְעָתִי וְלֹא רָאִיתִי דֶּרֶךְ
כְּשֶׁהִגַּעְתִּי לֹא הִבֵּנִתִּי
אֵיךְ עֲבָרְתִּי
אֶת הַכְּבִישִׁים
הָעִיר הַזֹּאת
בְּעֵינִים פְּקוּחוֹת לְחֵלוֹם
אֲנִי וְהַמְזֻגָּן
וְהַרְדִּיו
וְהַגּוֹיף
הַזֹּעֵק אֶת תְּהוֹמוֹתָיו

מחיצות קדושה

נִשְׁרָף בְּמַחְצָתָן
טְמִיר נֶעְלָם וְיָם
הָרוּחַ עַל גּוֹפִי – שִׁיר
לֶךְ תִּסְבִּיר

לְמִצָּא מְלִים לְקִנְיָאָה
מְטִיחָה עֲצָמִי בְּקִיר
יְגוֹן שֶׁהוּא צָרִי
לֶךְ תִּסְבִּיר

הילה שימלמן

*

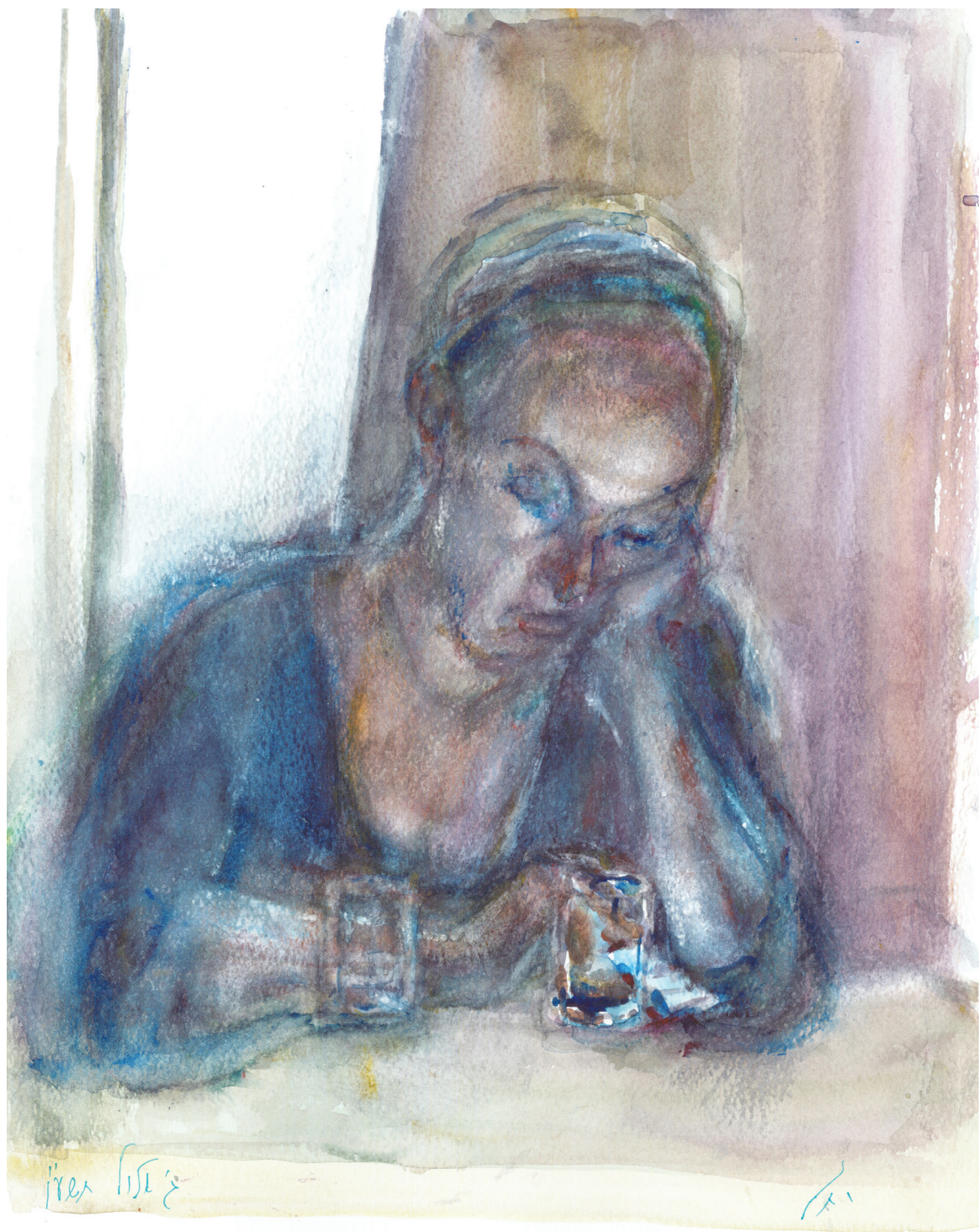
איך מלמדים אהבה
כשהקד מנשב בין האצבעות
קצוות קפואים
שולים נשכחים
ככה שעזבנו כמה שעזבת

איך מלמדים אהבה
תחת מסמכי האשמונו בגדנו
תחת על המצוות
על מאזני הדינים
ובין סופות האמת והצדק

איך מלמדים אהבה
כשאתה אפלו לא בא לקפה
כשאתה לא עונה
שפשוט ימינה לא פשוטה
ודפקנו שוב ושוב על דלתותיה
לא פתחת
לעזאזל

איך מלמדים אהבה
כשאנחנו רק עפר ואפר
ואתה אל קנוא ונוקם
אדיר אים ונורא

איך מלמדים אהבה
על חללי הסינפסות
בלב הסדוק
עם מיתרי הגוף הנשבר
ועולם תלוי על בלימה.



אישה מוארת, קיץ תשע"ו, אקוורל, 50x40 ס"מ.

למה שקט

לצדפים אבודים מיותמי חוף

אל תשלח לי אפרסקים ושקדים
ריח מות מרחף עליהם,
ויש בכך סופיות גדולה מאד, וגם
אין
ובין כל הלבושים, המלים
(אוי המלים)
ההגדרות, הגדרות
צומחת שתיקה אימה
שלי
שלך
שלך, שלך.
הרי אני מגדרת לי
בחצאית, חלצה וזוג עגילים
— — אתה שותק
גוף
שותק צורה
ואני נצורה, בשתי עינים ולב פועם.
אני רוצה לשאל
אבל שותקת
(ולרגע מחלק אני בדיוק כמוך)
ואפשר, שהיתה זאת תפלה
אולי פוסטמודרנה חולפת
ספק שברון לב,
ובתוך כל השתיקות הלא פתורות שבינינו
אני עוד מדברת
אתה
שותק.

הלל תירוש | בפאזל הזה

בפּֿאָזל הזה
שְׁקוֹרָאִים לוֹ 'אֲנִי – אַתָּה – אֲנִיחָנוּ'
מתחיל להמאס כְּבֹר לְשַׁחַק.
הַצְרוּפִים הַסוּדִיִּים הָלָלוּ
בְּשִׁטָּחִים הָרִיקִים וּבְכֹחַ
הַשָּׁמַיִם
נִגְמַר לִי הָאֵוִיר
וְהַפְּנוֹת דּוֹקְרוֹת אוֹתִי
מִרְכָּב כָּל הָעֶסֶק הַזֶּה

•

מִי שֶׁכָּתַב: 'גִּיל 3–99'
יָדַע שֶׁזֶה מְשַׁחֵק
לְכָל הַחַיִּים.
וְזֶה שֶׁכָּתוּב 'לְהִרְכָּבָה עֲצֵמִית'
מְפָרֵק אוֹתִי כָּל פֶּעַם מִחֲדָשׁ.

*

בְּבֶר בְּשׁוֹק רְאִיתִי שְׁלֹט:
 'חֶפֶשׂ אוֹ לְמוֹת',
 אֲבָל הַבְּרֶמֶן נִתְקַע בֵּין הַדְּלָפֶק לַבְּקָבוֹק
 נִדְחָף מִן הַקֶּפֶה הָרוֹשָׁמֶת אֶל זְרוּעוֹת הַלְּקוֹחוֹת,
 וְהִגִּיר שְׂבָאוֹתִיּוֹת נִדְבֶק לְמָקוֹם
 אֲפֹלוֹ שֶׁהִתְחַשֵּׁק לוֹ מְאֹד
 עַל הָרוֹגֶלֶךְ בְּדוֹכֵן מִמּוֹל.
 גַּם הַגּוֹיִם שֶׁבִּבְרָה
 מִחֶפְשִׁים לֹא הָרַף מוֹצֵא מִן הַתְּסִיסָה הַזֹּאת
 מִתְנַפְּצִים אֶל סִלְעֵי שְׁפַת הַכּוֹס
 וְאֵנִי אֶתֶם
 כִּי לְמֵרוֹת הַכֹּל הֵם רוֹקְדִים
 עַל הַמָּקוֹם, כָּל הַדֶּרֶךְ.

*

(הִינָדִיק וְאָדָם, קֶדֶשׁ וְחַל, רְצוּא וְשׁוֹב. וְאוֹלִי לֹא)

בְּמַעֲמַד הַר סִינִי
 אֱלֹהִים דִּבֶּר אֵלַינוּ בְּקוֹל אֶחָד
 וּמִתְנֹנִי
 מֵאֵז, כְּדֵי לַחֲיוֹת
 אֲנִי חֵיב
 לְדַבֵּר אֶל עַצְמִי
 בְּשָׁנֵי קוֹלוֹת

יאיר וכטל | אל ונער

הִיָּה הָיָה אֵל לִי
הִיָּה הָיָה לִי אֵל
הִיָּה הָיָה וְהִלָּךְ
לַפְעָמִים הוּא צָץ
בְּשֶׁהֱלַב נִפְתָּח

אֵל מִתְבַּלְבֵּל
נֶעְלָם וּמוֹפִיעַ
בְּתַעֲתוּעֵי אוֹר וְצֶל
בְּחִלְפַת הָעוֹנוֹת
בְּשִׁלְכַת אֵילָן
בְּנֶשֶׁל נָחֵשׁ

כְּמוֹפְעֵי אוֹר הַשָּׁמֶשׁ
בְּשִׁבְרֵי בִקְבוּק
בְּכַבִּישִׁים לוֹהֲטִים זֶהָר שָׁמֶשׁ
כָּאוֹר
בֵּין עַלֵי עֵץ הָדָר בְּפִרְדָּס
כְּאֶבֶק שׁוֹקֵעַ בְּתַחֲתִית מַעֲיָנוֹת וְגַבִּים
הוּא מִתְגַּלֶּה בְּצִלְצוּלֵי הַמַּיִם זָכִים
וְחִיוֵכוֹ מֵרֶ מִתּוֹק וְרֵךְ לוֹחֵשׁ
הִיָּה הָיָה לִי נָעַר

אהבת עולם אהבתי

באת כְּשֶׁהֵייתִי הוֹגָה
בְּאַהֲבַת הָעוֹלָם
וְהֵיטָה אֶהְבֵּת הָעוֹלָם עִמָּדִי
וְאַהֲבָתִי אוֹתָךְ
בְּאַהֲבַת הָעוֹלָם
בְּעִבְרִית טוֹבָה
וְגִחְלִי הַדּוּמְיָה הָיוּ לוֹחֲשׁוֹת מִתַּחַת
וְאַסְפָּתִי אוֹתָךְ
אֶל אֶהְבֵּת עוֹלָמִי
וְהֵיית עוֹלָמִי
וְאַהֲבָתִי

יעקב עזריאל | נעילה

השער ננעל –

או שָׁמָא

אָני נועל אותך מחוץ לחיי,

אֱלֹהֵי?

מחזור התפלות

שֶׁאֲבוֹתֵי פֶתַח בְּקִלּוֹת

כְּבֵד מְדִי

בְּיָדִי,

אֱלֹהֵי.

שֶׁעַר הַסֶּפֶר הָעֶבֶה

אֵינוֹ חֲדִיר עֲבוּרִי;

אֵיךְ אֲגִיעַ דְּרָכֹו

אֵלֶיךָ

כְּאֶשֶׁר שְׁעָרֵי חֲלוֹד וְסִגּוּר,

כְּאֶשֶׁר שְׁעָרֵי מְקָף סְלָעִים

מִמַּפְלֶת הַהָרִים

שֶׁל כְּשִׁלּוֹנוֹתֵי וְהַסּוֹסִי,

אֱלֹהֵי?

הַמַּלִּים הָעֲתִיקוֹת, הַמַּצְקוֹת,

הֵן גְּבוּהוֹת וְגִדּוּלוֹת

כְּחוֹמוֹת עִיר בְּצוּרָה;

וְאֲנִי חֵיל פְּשׁוּט,

נִמּוּךְ קוֹמָה,

בְּלִי כְּלִי הַנֶּשֶׁק הַדְּרוּשִׁים לְהַסְתָּעֲרוֹת,

בְּלִי תוֹתָחִים,

בְּלִי רוֹבָה,

אֶפְלוּ בְּלִי אוֹלָר.

אֲנִי לְבוּשׁ מְדִים,

אֶבֶל מְדִים אֵינָם מְכַסִּים

אֶת חֲטָאוֹת זְקֻנָּתִי

וְאֶת חֲטָאוֹת נְעוּרִי,

אֱלֹהֵי.

השֵׁעַר נִנְעַל –
או שְׁמָא
אֲנִי נֹעַל אֶת עֲצָמִי
בְּחוּץ
וּמִסָּרֵב לְהַחְזִיק
אֶת הַמִּפְתָּח
לְכַפּוֹת הַמִּנְעוּל
שֶׁהַקִּדָּה בְּאַצְבָּעוֹתַי,
אֱלֹהִי?

חס, יותר חס

זה לא משחק ילדים.
זה לא משחק אפיקורמן
המחבא מתחת לכריות הספה בסלון
וכשמתקרבים, מעודדים:
"חס, יותר חס".

זה לא משחק של עשרה פרוי חמץ
עטופים בגיר-כסף בערב פסח
המפזרים בין צעצועים בחדר הילדים,
וכשמתרחקים, מזהירים:
"קר, יותר קר".

אינני משחק עכשו.
אני מחפש אותך,
ה',
האל המסתתר.

איך אמצא אותך?
מצפן הנשמה
מצביע לכוון ההפוך ממסלול ספינת חיי,
הרי ספינתי שטה
בלי הגה
ובלי מפרשים.

איך אמצא אותך
בתוך דפי ספרי הקדש
שאותיותיהם עולות ויורדות
כגלי הים
מקצה האפק לקצהו?
ואינני יודע לשחות.
אפלו לא לצוף.

תן לי רמז, ה';
אם אני מתקרב,
תעודר אותי: "מתחמם".
וכאשר אני מתרחק,
תזהיר אותי: " - מתקרר -
מפלת שלגים -
תדדמת חרף -
הקטב הצפוני -
טבעות הקרח של הכוכב שבתאי - "

תן לי סימן, ה', סימן קטן,
זעיר אפלו, שבקשי
רואים או שומעים.
זה נספיק.

כי
חושש אני
מכפור, ה'

או
שמה
חושש אני
מאש.

נגוע

כָּךְ הֵייתִי
כְּמִצְרֵעַ שֶׁבִּגְדָיו פְּרוּמִים וְרֹאשׁוֹ פָּרוּעַ,
שֶׁבִּשְׂרָוֹ הִחְצִי-נֶאֱכַל
דוֹחָה אֶפְלוֹ אֶת הַזְּבוּבִים;
כְּמִצְרֵעַ שֶׁ'טֵּמֵּא! טֵמֵּא! יִקְרָא,
וּמִחוּץ לַמַּחֲנֶה מוֹשְׁבוֹ –

כָּךְ הֵייתִי
עַד שֶׁנִּגְעַתְּ בִּי,
עַד שֶׁמִּשְׁחַתְּ אוֹתִי בְּצִרִי,
ה'.

כָּךְ הֵייתִי
כְּצֹפֹר בַּסַּעֲרָה,
הַמְּנִסָּה לְעוֹף לְמִרוֹת הַגֶּשֶׁם הַכָּבֵד,
הַמְּחַפֶּשֶׁת עֵנָף לְשׂוּא;
כְּצֹפֹר בַּעֲלַת כְּנָפִים עֵיפוֹת
שֶׁאֵינָהּ מוֹצֵאת מְנוּחַ –

כָּךְ הֵייתִי
עַד שֶׁנִּגְעַתְּ בִּי,
עַד שֶׁהִבֵּאתְ אוֹתִי לְקֶנֶד,
ה'.

כָּךְ הֵייתִי
כְּגֶפֶן בְּסוֹף סֵתוֹ,
שֶׁיִּבְשׁוּ וְנִשְׂרֹו עָלֶיהָ,
שֶׁצִּמְאִים שָׂרְשֶׁיהָ;
כְּגֶפֶן שֶׁאֲבָדוּ עֲנָבֶיהָ
יַחַד עִם כָּל תְּקוּנָהּ לַיִּין –

כָּךְ הֵייתִי
עַד שֶׁנִּגְעַתְּ בִּי,
עַד שֶׁהִשְׁקִית אוֹתִי מִכּוֹסֶךָ,
ה'.

כָּךְ הָיִיתִי
כְּאֶבֶן בַּשֹּׁדֶה-סְלָעִים
הַחֲשׂוּפָה לְשָׂרֵב בְּקִיץ
וְלִכְפּוֹר בַּחֲרֹף;
כְּאֶבֶן שְׂשׂוּכָּבֶת בְּדַמָּה,
שֶׁאֵף עוֹבֵר-אֶרֶץ אֵינוֹ שָׁם לֵב אֵלֶיהָ –

כָּךְ הָיִיתִי
עַד שֶׁנִּגְעַתְּ בִּי,
עַד שֶׁשָּׁמַתְּ אוֹתִי בְּכִסֵּד,
ה'.

מוריה אשכנזי-רוזנבלום | סימני דופק

בָּלַע אוֹתִי תַנִּין בָּלַע אוֹתִי תַנִּין עֲנֵק וּבִין מִלְתְּעוֹתַי אֲנִי
מִסְתַּחֲרֶרֶת כְּמוֹ עֶבְרִית זְעִירָה בְּרַחֵם שׁוֹרְדֶת לְמָרוֹת הַכֹּל לְמָרוֹת
הַבְּהִלּוֹת וְהַשִּׁקָּט
שׁוֹדְפִיקוֹת הַלֵּב הָעֲמוּמוֹת מִפְּרוֹת – –

חֲשַׁבְתִּי לְהֶאֱמִין
לְקִשּׁוֹר חֲבָלִים אֶל גּוֹפִי כְּמוֹ רִתְמוֹת שֶׁל מַצָּנֶת יָרֵק וְאִז כְּמוֹ מִתְוֹךְ
אוֹתוֹ לַע אֵים
לְקַפֵּץ, לְחַלֵּם
עַד הַקָּצָה, מַעַל הַבְּצוֹת
יֵשׁ מִי שְׁאוֹהֵב אוֹתִי
אֲנִי יְכוּלָה לְחַיּוֹת

במקום להתפלל הייתי אנייה רעועה בלב ים הייתי דומם ציפור
 אילמת בתוך סלע נחש ישן הייתי
 הים הנבלע ונסוג ואופק רחוק תלת אופן אדום מתפרק מישהו
 שכח אותי הייתי כלי ריק שאין בו
 מקום דופן מעוך יכולתי להתפוצץ – –
 במקום להתפלל הייתי תנשמת לבנה רושפת הבל בלילה שקט
 השתיקה שלי הייתה צרימה חדה
 שריטה ברקיעים הייתי אבן טובעת במים עמוקים והילד השותק
 ושוב זורק לאגם אבנים – –
 הייתי ענף חורק בשבר רוח הייתי מתעטף ועטלף מתבהל להוריד
 את הליל הייתי רעם נוהם אל ההר
 הייתי נשבר ולווייתן קורא לעזרה ואף אחד לא שומע כשאתה
 עמום כל כך – –
 הייתי כורעת נכנעת על סף דלת הייתי נופלת – – הפכתי פיל
 ארוך שנהב וזיכרון מורכב עשרות אלפי
 חלקים שלא נותנים לי ללכת עכבר קופא יונק בשקיקה וקונכייה
 חלולה פגועת ברק שרועה נפוחה
 בצד הדרך היפופוטם מת – –
 במקום להתפלל מדרון תלול מסוכן כמעט שברחתי מכאן והייתי
 אותך הייתי חלום ער הייתי עיוור
 וידיים פרושות לרווחה רציתי לחיות גלגלתי עיניים ועצמתי הייתי
 כמו כל החיות ומכות קטנות
 בלתי פוסקות על כף היד ולבד והייתי כמעט בחיים כמעט חופשי
 צל של אלוהים – –

ראיתי סוסים

ראיתי סוסים לבנים
לאור ירח
הם בוכים כשאחד מהם
מת
עומדים סביבו במעגל
אני ראיתי אותם
אף אחד לא יוכל
להכאיב לי יותר

רננה אייזנברג

תניא, אמר רבי עקיבא: פעם אחת הייתי מהלך בספינה וראיתי ספינה אחת שמטרפת בים, והייתי מצטער על תלמיד חכם שבה, ומנו? רבי מאיר. כשעליתי למדינת קפוטקיא, בא וישב ודן לפני בהלכה. אמרתי לו: בני, מי העלך? אמר לי: גל טרדני לחברו וחברו לחברו, עד שהקיאני ליבשה. אמרתי באותה שעה: כמה גדולים דברי חכמים, שאמרו: מים שיש להם סוף – אשתו מותרת, מים שאין להם סוף – אשתו אסורה. (יבמות קכ"א ע"א)

אֱלֹהֵא דְרַבִּי מֵאִיר עֲנֵנִי,
שְׂאֵנִי סְפִינָה מְטָרֶפֶת בַּיָּם
מְגַל לַחֲבֵרוֹ, וּמַחֲבֵרוֹ לַחֲבֵרוֹ
נֶאֱחָזֶת בְּאֵינְסוֹף
שֶׁהֵכָל לְטוֹבָה, הֵכָל לְטוֹבָה.

אֱלֹהֵא דְרַבִּי מֵאִיר עֲנֵנִי,
שְׂאֵנִי בְּעֶמֶק אֲנִי
מִבְּקֶשֶׁת כּוֹס מַיִם
(מִתְּרֵת עַל יָם)
לְהִיּוֹת
מִתְּרֵת

י"ד באייר

יעל איזנברג | יש לי בית ריק

בסוף יצאה המשפחה לבדה,
בלי הילדה.

הילדה נשכבה לאטה בחדשה,
ליד זלזל שנלחם
ברוח קרה.

מצמיחה ענפים של ממש.

שיחות עם הילדה

אני יושבת לשלחן
לשיחות עם הילדה
מה שלומך ילדה
איך עבר הלילה
האם נשכו אותך, האם פצעו,
האם את מרגישה קצת
יותר לבד מאתמול.

לתכנן את השבת

להפליא את החרדה.
להאמין במקומות שפתוחים 24/7.
לא להמס,
לא לנדד שבורים.
צריך לתכנן את השבת.
להרגיש את הרגל מלה
על ההליכה הכבדה,
לא לפספס את הילדה שמודדת לעצמה את החס.
לא לפגע באף מדינה
ולא בעצמך שמודד את השקט.
לא להשתנות,
לא להחליט שדי,
ולא לנסע במרוצת השמש ולא להב ישן
ולהתמוטט על האסס הריק של הנפש.

לא שיקרתי כשבכיתי

על מטתי,
ובחלומותי נגעתי באבק פמיחלת -
לא שקרתי כשבכיתי בלילות
אבי שלי נצב הדוק על יד מטתי,
וגופי הנחלש עמד ומרד את רחב לבו
לא שקרתי כשבכיתי בלילות
אמי פזרה אבק דרכים
לא שקרתי כשבכיתי בלילות



יונת למברגר | תפילת הדרך

אם הדרך עומדת בתשליך, אלמת.
שפתים קרועות של אלמנה ויתומה נעות, מחרישות לדעת,
התפללת תפלת הדרך?
הן שותקות ורוקדות רקוד ארץ בערפל, התפלה והדרך.
מושכות בצחוק מתגלגל בבגדי האלמנות.... שכחתן אותי?
מתקרבות מתרחקות, שומרות נגיעה.
צלליות הרקדניות כותבות תפלה מחיקה ומטלטלת.
שומרי המסכים סימו את ההופעה.
ברמזור עומד נחמן מחלק תפלת הדרך וקפת צדקה תציל ממות.
נו, קחי כפר.

תפילה מקומית



רות נצר | תפר

על שִׁפְתַּי הָיָה נֶעֱרַר וְנֶעֱרָה יְחָפִים
לִפְנֵיהֶם מִהֶדְסִים שְׁנֵי יוֹנִים
קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתָהּ
בְּתֵפֶר חוֹל וּמִים שִׁחֲבְרוּ יַחְדָּו

לקראת

עֲרָגָה אֶל הַנִּמְתָּח
לִקְרֹאתָךְ
הַמְצִיץ אֵלֶיךָ –

בְּפִרְוֵי אֶבֶק
עֹשֵׁב בְּשׁוּלֵי הַדֶּרֶךְ
סִנְדֵּל שְׂאֵבֶד
סֶפֶר מְרוּט

גְּעֻגֻעִים שְׂאֵבֶדוּ
נָדְדוּ קִפְאוּ
וְהִפְשִׁירוּ
כְּאֲגִלִּי טַל זֹהָרִים עַל גְּבְעוֹל

סבינה מסג | תפילה מקומית

*

תופֿשֿת הדו

בְּלִי לַיְצָאת לְחוּל

לְמִדְתִּי אֶת הַזְּמַן לַעֲצֹר

וְלַחוּל בְּכָל מְאוּדוּ

*

הַנִּיד מְצַלֵּץ

שִׁיִּצְלֵץ

אֲנִי נַעֲנִית לְקִבּוּעַ

*

פְּתָאוּס הַזְּמַן־הַחַץ

שָׁזָה עָתָה נוֹרָה...

נַעֲצֹר, רוּטֵט...

וּמְשַׁרְטֵט סְבִיבוֹ

אֶת

לֵב הַמְטָרָה.

שחייה

בְּקָר,
בְּקָר הַבְּקָרִים

שׁוּם קָרָב,
רַק בְּרַק הַמַּיִם

וְהַרְחֵם הַמַּרְחָפֹת

עַל פְּנֵיהֶם וְעַל פְּנֵינוּ בְּאוֹתָהּ נְשִׁמָּה

קבלה

זֶהָר עַל כְּנֶרֶת בְּקָרִית!

מִקְבֵּלָת עָלִי

לְחַפֵּשׁ לוֹ פְּרוֹשִׁים

מִכָּאן וְעַד עוֹלָם



נוף מחלון "כינר", אייר תשע"ה, אקוורל, 40x50 ס"מ.

גרשון אחיה גנו | פתיחה

ביום שהייתי בנחל ארן
הקו בין מים למים לא היה ברור וחזרנו ליום השני.
היה קצת תהו וכל הצבעים התערבבו והמים
היה ממצע מחבר בין הדברים הכחלים בעולם
והיתה זרות קצת שנסתה להתפוגג עם הרבה פנים ומלל
ואמרת לי לעצמי שיש כל מיני ממצעים מחברים
ויש קו חוף מאוד ברור.
אולם בתוך הידים והרגלים מסתתרת אהבה קמאית
הגשם עונה לעליה של מי התהום

לפעמים נצח ונצח מתערבבים.
ישנם שמים יש ים
ואמצע, שבו מתערבבים המים מכל העולמות.
השטח הנעלם, שבו הנשמות עוד יכולות ללחץ ידים וללכת או
לעזב,
עדין אפשר לראות ולגעת בתוך העשרה טפחים
הללו הלא ברוכים

אפרת ביגמן | קריעה

איך גלושנו יחד
 בטרם החל תקתוק השעון הראשון בעולם
 גרגורים בצד קצף, צהב קלוע בכחל,
 ים, יבשה, ים.
 הקריעה ממך עדן מכאיבה לי,
 גם אלפי שנות אטמוספירה אחרי.
 את המלח על פצע הפרוד אני זורה כל פעם מחדש, שלא תשכח,
 שלא תתרגל.
 הקריאה שלי אליך בקול נשמעת,
 השקט שלך עונה לי חרש. אדיש. מסיג.
 באלו שכחת זה מכבר שקמטוטיך תחת רגלי הם,
 שפעם כמזל היית בלך בי,
 והנה יבשה.

גלבוּע

פֶּעַם הָיִיתִי גוֹיָה שֶׁל שַׁבָּת בְּמָקוֹם הַזֶּה;
מִבֵּיטָה חֲרָשֶׁת בְּנוֹף אֶלֶם.
אַחֲר־כֵּן, כְּמוֹ זוּג אוֹהָבִים בְּתַחֲנָה הַמְרֻכָּזִית
נִצְמָדִים בְּחִפְזוֹן אוֹמְרִים בְּרַעַשׁ אֶת שְׂיִמְחָה הַמְרֻחָק.
הַיּוֹם מְפִיָּסִים בְּמִרְפָּסָת, צְרִיחַת הָעִגּוּרִים מִשְׁתוֹלָלָת
מֵעַל צַעְצוּעֵי יְלָדֵי הַמְפֻזָּרִים, הַחֲצֵב הוּא שֶׁמֶשׁ בֵּית הַקִּנְסָת
וְתִינִקֶת הַשְּׂכָנִים מְעִירָה סְתוֹנִית וְרֹדֶה לְפָרֶחַ.
אֲנִי רוֹצָה לָשׁוּב אֶל עֶפֶר בְּהָר
שְׁכַתֶּת חֲרֻבוֹתָיו לְאֵתִים בְּשִׁבְלִי
שֶׁשַׁבַּת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי וְאֵתוֹ
גַּם אֲנִי מְנוּחָה.

תפילה זכה
לימות השנה



נימרוֹד כהן | ימים בלי אלוהים

יָמִים בְּלִי אֱלֹהִים

כְּמוֹ סֵפֶר פְּתוּחַ

מְלִים זְרוֹת

בְּלִי לְהִתְפַּלֵּל

בְּלִי לְבַקֵּשׁ עַל אֲחֵרִים

בְּלִי לְהַגִּיד אֶת הַשֵּׁם הַמְּפֹרָשׁ

גַּם בְּיָמַי כְּאַלֶּה

דָּבָר אֵינִי הוֹלֵךְ לְאַבּוֹד

בְּכִי יִלְדָּה

רִיב אוֹהָבִים

שִׁירֵי עֶרֶב שֶׁבֶת מִחֲלוֹן רְחוֹק

ברכת כוהנים

בְּקֶר שַׁבָּת, תִּפְּלֵת שַׁחֲרִית
עַל סִפְסָל אַחֲרוֹן עֵטוֹף בְּטָלִית
מִחֲצָה מַעַץ, גְּבָרִים, נָשִׁים
שָׂרִים אֶל אֲדוֹן עַל כָּל הַמַּעֲשִׂים

רִנּוֹת עִיפּוֹת בְּעֵינַיִם מִבְּקָשׁוֹת.
יְלָדִים קִטְנִים רָצִים אֶל סִבְרִיּוֹת.
מִתַּחַת לְטָלִית לֹא מִכְבָּסֶת
בְּזוֹיֹת הָעֵץ רוֹאֶה אוֹתָךְ נִכְנָסֶת

דֶּרֶךְ חֹר בְּטָלִית מִצִּיץ לְעֶזְרֵת הַנָּשִׁים
גְּבָרִים זָרִים מִסְתִּירִים אֶת הַפָּנִים
לְבַד עַל הַבִּמָּה
בְּרֶכֶת כֹּהֲנִים.

סוֹף הַתְּפִלָּה מַחְזִיר אֶת הַסְּדוֹר.
בְּקִצָּה הַמִּחְצָה, בֵּין הַמִּתָּר וְהָאֶסוֹר
בְּמַבָּט אֶחָד, הַפִּכְנוּ קֹדֶשׁ לְחוּל
בְּשִׁתִּי עֵינַיִנו כָּבֵר עֲשִׂינוּ הַכֹּל

ערב שבת

אהובתי טוֹה בְּכֶאֱב
גְּבוּלוֹת שֶׁל אֶהְבָּה
היא קְרוֹבָה מִמְּנִי לַנֶּחֱשׁ
וּלְמִי שֶׁקָּרָאוּ אֲרוּר

בְּיָדֶיהָ עֵץ הַדַּעַת
טוֹב וְרַע
עֵינֶיהָ רְכוּת, גּוֹפָה הַקֶּפּוּץ
אֵינוֹ מְרַפָּה

אֲנִי רוֹצֶה אֶת הָעוֹלָם הַבֹּא
היא אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה

בְּכָל עֶרֶב שַׁבָּת הַמְּגִרָשׁ פְּתוּחַ
לְשֹׁד הַמְּשִׁתּוֹלֵל
כָּל הָעוֹלָם בַּחוּץ וְאֲנַחְנוּ בַּבַּיִת
מְחֻכִּים מִי יַחֲיד רֹאשׁוֹן
מִי יַעַע, מִי יִסְתַּכֵּל
מִי יִכְנַע

שפי רוזנצוויג | אתה ועני

נכון, תפלותי כבר אינן ממסדות
הן באות בחטף כמו השמש שלך
בחרף הזה, המבליחה לעתים רחוקות מדי

חוט של בדירות נמשך עלינו
וחוט של חסד פורח מאתנו
קשור לבלון אידיליה והליום
למרומים.

ולא ראיתי צדיק נעזב
אבל ראיתי
אני מתנפח עם הפסוקים
עושה תפלותי קטטה
ביני ובינך
ואל תביא בית דין שישפט בינינו
אלא חבק אותי עכשיו
התעטף בתפלותי כבטלית
כי אני העני

תפילה זכה לימות השנה

אֶבֶל חִבְרַתִּי תִפְלֶה זָכָה מִשְׁלִי
לְסֶתֶם יוֹם שָׁל חַל
תְּשׁוּקָה לֹאֵל בְּרָגַע לֹא קְדוּשׁ
וְלֹא נֶעְלָה

וְלֹא בְּרֵאֲתִי מִלְּאֲכִים מַחְבְּלִים
מֵעוֹלָם
רַגְלִי לֹא רָצוּ לְהִרְעַע

צִדְקַתִּי הִרְבָּה מִמָּה שֶׁהִרְשַׁעְתִּי
אֵךְ לֹא הִנַּחְתִּי יָדִי מִזֶּה וּמִזֶּה

עֲתָה אֲנִי מִתִּיר נְדָרִים
וְגַם קוֹרַע בְּאַחַת
אֶת קוֹלֵר נִפְשִׁי

רֵץ אֵלֶיךָ מִתֵּר וְנִמְחַל וּמִשְׁחַרֵּר
בְּכָלֵב מֵאֲשֹׁר
אֵל בְּעֲלִיו
לְאַהֵב בְּכָל לִבִּי וּמֵאוֹדִי



על הטיילת באילת, בסלו תשס"ט, אקוורל, 50x40 ס"מ.

ברק ברנר | לא יכולתי לדבר אתך

ענני תקופת המעבר חולפים
מעל ראש ביתי כעדר צוענים
שבים לבשר בואד בשמלת הגשמים
(הנה היותך קים גם לאחר פלחן החגים)

לו יכולתי
לאחר הזעפת פנים ארבה שכזאת
לפתות אותך לכוס תה
לשקע אתך בכל
(שאין בו רעד תפלה).

אבל האנושיות הזו שנפחת בי
לצעד לפניך
באלפי מלים ושתיקה ובשר
לגלות פניך

*

מחויץ לחלון שבועות
מתבשל בלהט רחובות העיר
מנסים למדוד כמה אלוהים
נכנס בתוכנו מקצה לקצה
את מבקשת נבנה לנו הר סיני שלנו
חגיגי ולבן
ונסינו לעלות לרגל
אולי ארבעים פעם בערב חג אחד
ורק חרבה התגלתה בעינינו –
אדם, מה החגים האלה לך
והחג מט להסתלק ולחשתי
ראית את הקולות?

•

בְּבֵית פְּנִימָה

אֲנַחְנוּ מִתְבַּסִּים בְּנִשְׁיָקוֹת
מִתְדַּהֵמֵת רְחוּב שֶׁל לַיִל חֲמִישִׁי,

גּוֹפֶךְ עֲדִינּוֹת שֶׁל תֶּכֶף תֶּכֶף
תִּגְרַד שַׁבָּת קֹדֶשׁ,

וְיָמִים נִחְתָּמִים נַעֲמָדִים עֲלֵינוּ כְּסֶהָר עֲגֻלָּל וּמָלֵא
מִבְּשָׂרִים אֶת הַזֹּהָר הַנִּחְבָּא בְּבֵת-עֵינֶיךָ,

יָד אֱלֹהִית מְלַטֶּפֶת אָדָם וְאִשָּׁה לְהִבִּיט חֲטָף
בְּקוֹלוֹת בְּרֵאשִׁית.

אפרת קוזין | קליפות

הוא מספר לי על אליהו
ועל אלישע והאשה
השונמית
על המפתחות של תחית המתים
והגשם.

ורק החמש בינינו
ואוהבת אותו מאד
באותו הרגע ממש.

ערב מכשף
וגם אני מכשפת ומתקלפת
מהקלפות שלי
לאט לאט
בבית הכנסת הישן,
ואחר-כך בלילה

רק אותיות הדבש של החמש
יפרחו כזר סביבנו.



לילה בים תל אביב, קיץ תש"ע, אקוורל, 50x40 ס"מ.

אמונתך בלילות

לא לנצח נשאר צעירים
כבר עכשו שערות שיבה נזרקות בראשנו
תבטיח לי שלא בנפשונו
דלגת במדרגות הבגין אתמול
כמו ילד
ולבי עלץ בתוכי
רגליך שלוחות כאילה
ואמונתך, הו אמונתך כי רבה
אמונתך בלילות
בעקר בלילות
בשנפשי רועדת

עמיר עקיבא סגל | דקות ארוכות

מי אוֹהֵב אוֹתִי
שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁשִׁים
שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁשִׁים וְחֲמִשׁ
רְגָעִים שֶׁל בְּדִידוּת
מי אוֹהֵב אוֹתִי
אֲבָל בְּאַמֶּת
אֶת מי אֲנִי אוֹהֵב
שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁשִׁים
שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁשִׁים וְחֲמִשׁ
רְגָעִים שֶׁל בְּדִידוּת
מי אוֹהֵב אוֹתִי
אֲבָל בְּאַמֶּת
אֶת מי אֲנִי אוֹהֵב

לפני לידה

לפני לדה גבר צריך לעזוב את הבית. הוא לא חשוב יותר. אין לו מה לתת לעוד הרבה זמן. אפילו לא עובד. נע בין ראיונות לתשלום חשבונות ממשכרת אשתו. ימי קצבת האבטלה אלו. הוא לא יהיה חלש. הוא לא חלש. לא חלש. אבל הנזילה נוזלת. אבל הקיר המתקלף הוא הכתל של העם הזה. בלתי יציב, כפוי טובה. נוטש אשה לפני לדה. צודק הולך אל המדרב. חוף ים גועש. יער עם פגדק בקצה הדרך. עלוב. חוזר, פושט בגדים מעשנים. מתקלח. מתעורר מבכי בחדר הסמוך.

דרור מזרחי

*

גם אז הייתי אני
כשפעם
בחלפך
אהבת לראות אותי
בשדה הטרפו הקטן
שהבטחתי שיגשים לך משאלות
וגם היום כשהשאלות רבות מדי
וצפות מעל יפי מעשינו
אני מבטיח
ועדין אינני יכול
אלא אחרת



גיוס בכרם אברהם, דרך אלון, אדר תשע"ו, אקוורל, 50x40 ס"מ.

בשירה זה כאילו לא

"בשירה זה כאילו לא השושנה אלא הניחוח של השושנה,
הזוהר שלה או התחושה שהיא מעוררת"
(זלדה)

בְּשִׁירָה זֶה כְּאִילוֹ לֹא הִגֵּשְׁמ אֱלֹא אֶפְרוֹרִיּוֹת הַסִּגְרִיר
כְּאִילוֹ לֹא הַחֲמִסִּין אֱלֹא אֲדִיו שֶׁל הַחֶם
כְּאִילוֹ לֹא הָרוּחַ אֱלֹא רֶק מִשְׁשִׁכָּה
כְּאִילוֹ לֹא הַמַּלִּים אֱלֹא הָאֶפֶן שֶׁצֶרְפוֹ
כְּאִילוֹ לֹא הַשּׁוּרוֹת אֱלֹא הַשֶּׁקֶט בִּינֵיהֶן
כְּאִילוֹ לֹא הַשִּׁיר אֱלֹא הַדֶּף שְׂמֵאֲחֻרֵיהֶן
כְּאִילוֹ לֹא הַדֶּף הַחֶלֶק אֱלֹא הַצֵּל הָרוֹכֵן

ענת גנאור | משאת נפש

הבִּנְתִּי
שְׁבִין הַגְּלָחִים
שָׁלוֹם כָּבֵד לֹא יִהְיֶה
גַּם לֹא יִחַד.
אֲנִי רוֹאָה
שְׁכָבוֹת רַבּוֹת מְדִי
שֶׁל אֶפֶל מְכֻסָּה.
רַק לִפְתָּע לְהִחַטֵּף
אֶל הָעוֹקֵף, אֶל עוֹטֵף הַכֵּל,
לְרַגַע שֶׁל קִיּוֹם מְלֵא.
וְכָל הַשָּׂאָר
מִשְׁאֵת נַפְשִׁי.

התעוררות

מְצִיָּצָה עַל עֲצָמֵי מִבֵּין קִרְעֵי בְּעֶמֶק הַשְּׁחָר,
הַתְּעוֹרְרָתִי,
מִצָּאֵתִי עֲצָמֵי לֹא קְרוּאָה,
בְּמַעֲמָקֵי תוֹדָעָה מְעֻרְפָּלֶת,
כְּשֶׁאֵד יֵצֵיב שֶׁל פֶּחַד
עוֹלָה מִן הָאָרֶץ לִלְא רַחֲמִים,
וּמִצְלִיף בִּי
אֶת אֲרָעִיּוֹתֵי.

ראש השנה תשע"ז

בית הכנסת שלי הוא בי
 אני היא השכונה.
 הדרך מתעקלת בעליות הלב.
 דפק הזרימה.
 שערים סגורים נפתחים בפיוניות עורי
 החשוף לכאב האנושי.
 מסביב מתפוררות מדינות ערב,
 רחובות מרסקים,
 אבק אדם ואדמה
 מתאבד מאטימות יושבי הארמונות.
 שברירות הנפש,
 אנשים טובים עוזבים.
 אלוהים ואני משוטטים בדרכים
 מתבוננים, מתערבבים,
 יודעים ולא יודעים.

יואב שפיז | מעגל

מהמעגל הזה כל אחד יפרש לבדירותו.

המלה בה התעוררו כל הכסופים,
שקמלו אל תוך עצמם
והפכו רחש דק,
תשאר מקפלת בדרך המקורות
נסתרת כמו יסודות הבית.

מן המעגל הזה התעורר הרצון ליד נוספת
שתגיע לנקדה הזו בין השכמות
בה צריך את
הזולת.

מהמעגל הזה כל אחד יפרש לרצונו.

צחי כהן | עמוס

שָׁכַן מִכָּר מִתְקוֹעַ
פְּאוֹתָיו עוֹטְרוֹת אֶת עֵינָיו הַתְּמָהוֹת

נֶעַר הַנוֹקְדִים
מְשׁוֹטֵט גְּלוּי עֵינָיִם
בְּחוּצוֹת הַכֶּרֶךְ

תֵּר אַחֲרֵי הַקֶּדְשָׁה
רוֹאֶה חֶשֶׁךְ וְלֹא אוֹר

מִבֵּית בְּסְרוּחִים עַל מְטוֹת הַשָּׁן
אוֹכְלֵי הַכָּרִים וְהַפְּרִים

וְרוֹאֶה רַק יְתוֹס וְאַלְמָנָה
אֵיפָה קִטְנָה שֶׁקֶל מְגֹדֵל
מֵאֲזֵנֵי מְרוֹה מְעוֹתוֹת

עֵינָיו הַתְּמִימוֹת יוֹדְעוֹת
שְׁאֲרֵמוֹנוֹת הַבוֹטָחִים יְמוּטוֹ
וְסִכַּת דְּלִים תִּקּוּם

אֵשׁ וְרֶעַשׁ וְעָרִים נִשְׁמוֹת
יִטְעוּ כְּרָמִים
שִׁישְׁלָחוּ אֶת אֲצַבְעוֹת קְנוֹקְנוֹתֵיהֶם
הַיֶּרְקוֹת.

הדסה ליבסקינד | עזרה

אין מקום לעזרת הנשים
אין המקום עבדן.
כך חשב הגבאי
המהנדס
הרב
שנשא את דבריו
בלחישתו.
ואשתו, כל אשה
קוראת את שפתיו
ממרחק סורגים ומחצה
מנסה לשמע.
אולי גם אליה יגיע הקול.

*

בקריאת התורה אני מידה ספריות
אל כפתו של הגבר שראה אותי
עם עגלת תינוק
נאבקות בשלושים המדרגות
והרכין ראשו אל הברזיה.
חסיד שותה.

*

ואוי, אוי לה לאותה שכינה
בעזרת הנשים הנעולה

שני אחים וחורבן

ולפֿעמים נדמה לי שֶהעוֹלָם כָּלוּ
אינו אֵלָא שְׁנֵי אֲחִים
וְשְׁקִי תְבוּאָה עַל גֶּבֶם
וְהִסְהַר מֵעַל מִשְׁתָּאָה
בְּשֶׁק הָאֶחָד עִיפוֹת לֵילוֹת בְּלִי שָׁנָה,
צְמִיחַת שְׁנִים וּמִינוֹס בְּבִנְק,
אִשָּׁה טוֹרֶקֶת דָּלֶת, לֹא בָטוּחַ עַל מָה.
וּבְשֶׁק הַשְּׁנִי לֵילוֹת טְרוּפִים בּוֹדְדִים
עֵינִים דּוֹמְעוֹת מוֹל עֲגָלוֹת וּמִנְשָׂאִים.
וּבְאִמְצַע הָהָר, הִירָח מֵאִיר
שְׁנֵי שְׁקִים וְרִטִּינוֹת
וְאִישׁ לֹא מִשְׁאִיר
אֶת שְׁקוֹ בְּיַד הָאֶח
וְכָל אֶחָד חוֹזֵר
בְּדִיוֹק כְּפִי שֶׁהֵלֵךְ

שמואל ריינר | התפלל עליי

כל הדרך לבית החולים ידעתי שזו פרדה.
בנסיעה הארוכה מהעמק לירושלים עלו שברי זיכרונות. ארוחת
צהריים בחדר האוכל, פעם אני חומק מלשבת איתו בשולחן,
ופעם מתיישב דווקא לידו. טרמפ שעוצר בחריקת בלמים ונהיגה
פרועה. זר פרחים ענק ליד הדלת לאחר לידה.
"אנחנו עושים הכול בידיים האלה", הוא עזב את ההגה והראה
לי את ידיו. "כשהבאנו סנדלר מבית שאן נגמר הכול... אבל אני
עדיין מאמין... הכול השתנה... אבל אני מאמין שהחברים צריכים
לעשות הכול".
נעלבתי והתלהבתי בו זמנית. הרעיון הלהיב את רוחי, הכנות
פיצתה על העלבון.
הוא לא היה איש פשוט. לא למשפחתו, לא לחברים. כמה פעמים
פגע בי בלשונו, לעתים בשוגג, לעתים במזיד. פעמים רבות נדרשתי
לפייס ולגשר בינו לבין חבר, בינו לבין ועדה, בינו לבין המזכירות.
הוא אף פעם לא התפשר. לא מצאתי את המגירה שתתאים לו.
החברים הוותיקים היו שקועים איש איש בעניינו: אחד בעברו
המפואר בשנים הראשונות, אחר במשפחתו, מתוסכל מהשנים
שהשקיע בקיבוץ על חשבון ביתו. אלה ואלה מבכים את הקיבוץ
שהיה ואת האידאולוגיה ההולכת ומתרחקת מהשבילים שבהם הם
מהלכים כבר שישים שנה. היו כאלה שהזקנה הטיבה עם מזג רוחם,
והיו שהאכזבה והכעס על התחדשות הקבוצה העכירו את רוחם.
והוא, הוא איש של הבלתי צפוי – בחכמה, במזג, בכול.
איש חזק. קשה לאוהביו, קשה לחבריו, ובעיקר לעצמו. נוכחותו
הכבידה. היו שהתרחקו ממנו, היו שביקשו את קרבתו, והיו שלא
חרצו את דינו – פעם קרבו ופעם ריחקו.
למרות זאת הידידות הייתה יקרה לי. ידעתי שהאיש גדול וטוב לב בדרכו.
למדתי ממנו משהו על החיים.
איך מתפייסים ונפרדים ממורכבות כזאת? מה אומרים? ומה לא
אומרים?

"תתפלל עליי", הוא אמר בפשטות כשישבנו בחצר בית החולים,
הוא על כיסא גלגלים כשסיגריה בידו ואני יושב מולו.
ידיו רעדו, הוא נשם בכבדות כמו אחרי ריצה ארוכה, ניכר
שהנשימה קשה עליו.

"אני לא יודע איך", לחשתי בתקיפות. הבטתי הצידה. לא יכולתי להישיר מבט לעיניו הכחולות-צהובות.
בלבי ידעתי שיש, ועוד איך יש, על מה להתפלל.
"תתפלל עליי", חזר ואמר, "אני מבקש ממך".
שתקתי. כל מה שלמדתי ולימדתי נמס בשמש הירושלמית.
אגדות רבות שמעתי עליו. סיפרו שהיה נדיב בצורה לא רגילה,
סיפרו שלפעמים היה לוקח את מה שחשב שמגיע לו בדין. איש לא שמע ממנו מעולם שביקש דבר מה.
"אני מבקש ממך" ... המילים האלה נגעו בנפשי כנגוע נפש בנפש.
כאילו שמונים ותשע שנה חיכו כדי לצאת מפיו לעולם, ואני העד.
ניסיתי להחליף נושא. "איזה טיפול אתה מקבל?" שאלתי
כאילו אינני יודע שפרק הטיפולים תם וכאילו שאני מבין משהו בהמטולוגיה.
"אתה לא תפסיד", הוא ניסה לשכנע כשהוא מתעלם משאלתי.
נדמה לי שראיתי דמעה בזווית עינו. "רק תגיד לי שתתפלל עליי,
נתן בן יונה, אני מבקש ממך".
"למה?" נפלט לי בלי משים. מילים אי אפשר להחזיר.
"כי גם אני אתפלל עליך... אם אוכל... רק אם אוכל..."
בדרך חזרה הביתה, אחרי צומת אלמוג, הודיעו ברדיו על פיגוע במרכז העיר.
רק שאף אחת מהבנות שלנו לא מסתובבת בעיר, אמרתי לעצמי.
רק שהן לא מסתובבות שם. זו תפילת שווא... אבל נתן בן יונה
לרפואה שלמה.
המחשבות התערבבו בראשי.

ביום שני בערב נתן נפטר. המוני אנשים באו ללוות אותו לבית עולמו. פסיפס של העמק – ממושבי העולים ששם הדריך באהבה רבה, מבית אלפא, ממעוז חיים, מכפר רופין – מכל המקומות שאליהם היה קשור בחייו הארוכים.
בהספדים דיברו על החקלאי, על החלוץ, על האמין, על המסירות לקבוצה, על פרא אדם שהיה, על טוב הלב שלא ידע גבולות, וגם כמה היה קשה לפעמים עם החברים.
בשבת, כשעליתי לדבר בבית הכנסת, פתחתי כדרכי בזיכרון להולכים. "אנחנו אחרים בלי רבי נתן..." אמרתי.
לאחר שסיימתי את דבריי ניגש אלי אחד הוותיקים ואמר לי בקול מאיים: "אצלנו אומרים החבר. כולנו חברים".
סודות מי יבין.



מראה מהמלון אל ים המלח, שבת תשע"ז, אקוורל, 50x40 ס"מ.

יוסי סוויד

*

על מה שְּפִלַּחְתִּי
 וְלֹא הֵייתִי אָמֹר לְסִלַּח
 תִּמְחֹל
 עַל מֶה שְּׁלֹא סִלַּחְתִּי
 וְהֵייתִי אָמֹר לְסִלַּח
 תִּסְלַח
 עַל מֶה שֶׁנִּסְלַח מֵאֵלַי
 וְנִטְרַתִּי
 תִּמְחֹל
 עַל מֶה שֶׁנִּטְרַתִּי
 וְהִיָּה אָמֹר לְהִסְלַח מֵאֵלַי
 תִּסְלַח
 עַל שְּפִלַּחְתִּי
 מִתּוֹךְ פֶּחֶד
 תִּמְחֹל וְתִסְלַח
 עַל שְׁלֹא סִלַּחְתִּי
 מִתּוֹךְ עֲצָמָה
 תִּסְלַח וְתִמְחֹל
 עַל שְׁמַחְלָתִי כְבוֹדִי
 מִתּוֹךְ עֲנוּהַ מְזִיפָה
 תִּמְחֹל וְתִסְלַח
 עַל שֶׁהִקְפַּדְתִּי עַל כְּבוֹדִי
 מִתּוֹךְ גִּאוּוֹהַ מְזִיפָה
 תִּסְלַח וְתִמְחֹל
 עַל פְּשָׁעִים שֶׁעָשִׂיתִי וְסִלַּחְתִּי לְעַצְמִי
 וְאֵין לְסִלַּח
 בְּדִיל וַיַּעֲבֹר
 עַל פְּשָׁעִים שֶׁעָשִׂיתִי וְלֹא סִלַּחְתִּי לְעַצְמִי
 וַיֵּשׁ לְסִלַּח
 בְּדִיל וַיַּעֲבֹר
 וַיַּעֲבֹר ה' עַל פְּגָוִי וַיִּקְרָא

•

ואולי הספר הזה נגוע בירוס
ואולי השיר הזה הוא וירוס גם
ואולי כל מלה קדדה
ואולי הוירוס כבר חדר
ואולי כבר מאחר
ואולי וירוס זה לא דבר רע כל כך
כמו שגורמים לו להשמע

ואומרים שהכל סופי
ואומרים שהחמר מתכלה
ואומרים עיפות החמר
ואומרים שבסוף כלם מתים
ואולי אף אני
ואולי אף אתה
ואולי זה כבר קרה
ואולי זה לא כל כך נורא
כמו שגורמים לזה להשמע.

שמעתי שהחיים הם משימת התאבדות
שהם משימת חיים
שהם גשר צר מאוד
שהם דרך ללא מוצא
שאי אפשר לצאת מהחיים בחיים
(כך אומרים הבדחנים)
ושמעתי איזה רב אומר
שכל אדם חייב להיות
שהיד של אהבה
שהוא חייב למלא את יעודו
ושאם לא תממש את יעודך
עוד תחזור להשלימו בגלגול הבא
אבל אולי גם זה
זה לא כזה נורא
כמו שגורמים לזה להשמע.

פרק שירה אולימפית

זאוס אומר
 ברוך ברק ותפיצם שלח חציך ותהמם
 פוסידון אומר
 ירעם הים ומלאו תבל וישבי בה
 דמטר אומרת
 לבשו כרים הצאן ועמקים יעטפו-כ ר
 הרה אומרת
 שמח תשמח רעים אהובים
 דיוניסוס אומר
 נכנס יין יצא סוד
 ארס אומר
 המלמד ידי לקרב אצבעותי למלחמה
 הפיסטוס אומר
 תרעם בשבט ברזל ככלי יוצר תנפצם
 אפרודיטה אומרת
 תנו עיניכם ליפי
 אתנה אומרת
 כי טובה חכמה מפנינים
 הרמס אומר
 כי טוב סתרה מסחר-כסף
 אפולו אומר
 ממזרח שמש עד מבוא
 ארטמיס אומרת
 מי-זאת הנשקפה כמו-שחר יפה כלבנה
 הסטיה אומרת
 כל כבודה בת מלך פנימה
 האדס אומר
 ה' העלית מן-שאול נפשי חייתני מירדי-בור

על אודות האמנות המלווה

התשוקה לאלוהים – לצקת אותה במילים זה דבר אחד; אך איך מציירים אותה? בחרנו שלא לחפש יצירה עם קשר ישיר וגלוי לנושא הגליון, אלא דווקא יצירה הנושאת תשוקה זו בסמוי. האקוורלים של רחל קיצים הם אוהבי אדם, אוהבי חיים, מתרפקים על צבע וטבע, ולוכדים בעדינות מן האור האלוהי שבעולם היש. רחל עצמה היא נצר לשושלת רבנית, וההוויה החסידית של דבקות באלוהים היא בית גידולה ומקור יניקתה, ויש בכך כדי להקרין גם על איכויות יצירתה.

"חיי קשורים בירושלים מאז לידה (כסלו תש"ח), אם כי אני מגדירה את עצמי כ'ציירת ירושלים' מובהקת, שכן היא גדולה עלי בקסמה ובקדושתה ואני אני אלא 'ציירת קטנה וביתית' אם אפשר לכנותי כך, כי אהבתי והתמסרותי בציור נתונות אך למגע הקרוב, הבלתי אמצעי והמידי עם כל המזדמן בדרכי. כאן נמצאים עיקר החיפוש שלי ועיקר ההנאה. אני מחפשת בציורי אמירות פילוסופיות, גדולות ודעתניות על העולם, אני באה לייצג אג'נדה כלשהי, אני אישה קטנה המחפשת אהבה ורק אהבה למקום, לזמן ולאדם שבכל כאן ועכשיו.

מזה חמישים שנה שהרישום והציור הם חלק מובנה ביומיום של חיי. ערכות רישום וציור 'הולכות' אתי לכל מקום. בעבר למדתי אצל 'כל המורים' בירושלים (יוסף הירש המורה הדגול והמכונן שלי, מארק ינאי, דרך שטיין, תמי בצלאלי, ליאוניד בלקלב ועוד ועוד) ובתל אביב (יאן ראוגברגר וצביקה לחמן). קיימתי לא מעט תערוכות יחיד ותערוכות קבוצתיות בתקופה שבה הייתי חלק מחבורת מציירים.

ככל שעובר הזמן והציור מתקרב להגדרה של 'נשימה' שאי אפשר בלעדיה, נראה כי מתרחק ממני ההכרח בקיום תערוכה, ואני מוצאת דרכים לפרסום עבודותיי בכלים שמאפשר הזמן (באתר שלי, בפייסבוק, בספרים).

יותר מכל אני 'אקוורליסטית'. צבעי המים הם החומר שלי בהיותם נוחים, ניידים, ומאפשרים ביטוי עומק אינסופי דרך 'חלונות' השקופים, ביחד עם ריבוי השכבות שהם מאפשרים ככל שנרכשת המיומנות הגבוהה בעבודה אתם. אני מוצאת את המעלה הגדולה של עבודות על נייר בהיותן קלות ולא תופסות יותר מדי מקום בעולם, רק מעניקות לו חוביות ויז'י."